

βεί. Τὴν οἰκουμένη δλάκερὴ θά κυριέψῃ ἡ σαπίλα, ὡς ποὺ τὸ νεκρικὸ τὸ σήμαντρο τῆς τελευταίας τῆς στιγμῆς τῆς Καλιγινούγκας θά σημάωνει. Καὶ τότες ὁ Μεσσίας ὁ Καλκὶ τὸ φῶς θά δεῖ, καὶ τότες ἡ μακάρια ἐπρχή, ἡ ἐποχή ἡ πρώτη, ἡ Κριταγινούγκα θεὰ ξαναρχίσει.

— Ἀκουσε, Μούκαμ, τί εἶναι τούτη ἡ βοή;

— Πάμε, Σαχίμπ, τὸ Τρίθαμ φέρνουν, τὸν ἄγισμὸ, τὸ εἶδωλο νὰ λούσουν.

Περάσαμε τοὺς δυὸ αὐλόγυρους καὶ μπρὸς στοῦ Ἡλίου τὴν κολώνα ἀπαντήσαμε τὴ συνοδία.

Ἐρχόντανε πρῶτα πρῶτα οἱ χορεύτρες. Πῆγε νὰ σπάσῃ ἡ καρδιά μου, μοῦ βόϊσαν τ' αὐτιά, μὰ ἄδικα· πούπετα ἡ Λαξμή.

Οἱ κοπέλλες χόρευαν ἀργὰ καὶ ρυθμικά. Πίσω τοὺς σίμωναν οἱ μουζικάντες καὶ πίσω ἀπὸ τούτους ἀνθοστεφάνωτοι παπάδες καὶ Βραχμάνοι. Ἀκολουθοῦσε ὁ λαὸς, γυναῖκες καὶ ἄντρες στὰ χέρια τοὺς κρατώντας λούλουδα, παρικό, ρίζι, γλυκύσματα καὶ λάδια μυρωδάτα, ὅλα στὸ θεὸ γὰρ νὰ προσφέρουνε. Στὴ μέση τοὺς ἐλέφαντας ἀργεπατοῦσε μεγαλόπρεπα κουβαλώντας τὸ ἅγιο τὸ νερὸ σὲ στάμνα μέσα ἐλάχρυση.

Σιγὰ, σιγὰ, ἡ συνοδία μπῆκε στὸ ναὸ καὶ ὁ πρωτόπαπας μὲ τοὺς βραχμάνους βοηθοὺς του, ποὺ τῆς θυσίας τὰ χαρίσματα βαστοῦσαν καὶ τὸν ἄγισμὸ, σιμώσανε στὸ ἱερό.

Θὰ ἀνοίγῃ ἡ πόρτα ἡ βασιλική, καὶ οἱ πιστοὶ, ποὺ πίσω μέινανε στὸ νάρθηκα, μπροῦντα πέσανε μὲ μιάς, μὴ τολμώντας ν' ἀντικρύσουν τὸ φοβερὸ τὸ εἶδωλο.

Ἡ πόρτα ἐκλείσει· σηκώθηκαν οἱ πιστοὶ. Σηκώθηκα καὶ γὼ, μὰ κόντεψα νὰ ξαναπέσω τῆς Λαξμῆς ἀπαντώντας τὴ ματιά. Μὲ γνώρισε χαμόγελο λουλουδισε στὰ χεῖλιά της, ποὺ σὲν πληρὴ μοιάζανε ματωμένη· ἔρριξε πίσω τὸ περὶ φανὸ κεφάλι, καὶ τὰ λαχαριστὰ τέντωσε στὴ θύρα της, ποὺ ἔλεγε καὶ ἔθελαν τὴ γὰρ νὰ τρυπήσουν ποὺ τὰ σκέπαζε.

Στὸ ἱερὸ ἀδιάκοπα χτυποῦσε τὸ κουδούνι τοῦ πρωτόπαπα. Τὸ λούσμο καὶ μέσα γίνονταν τοῦ εἶδωλου καὶ ἡ θυσία.

Ὁ ὧς ἔπαιρνε καὶ ἔδινε ὁ χορὸς. Σὰν κύματα ἀνεβοκατεβαίναν οἱ ἱντιάνοι ἀπ' τῆς μετάνοιες. Σὲ μιά κολώνα ἔμενα καρφωμένος. Μονάχα μιά στιγμή, σὰν ὁ ἀγέρας ποὺ ξετόπιζε ἡ χορεύτρια μοῦ χάδεψε τὰ φλογισμένα μάγουλα, ἔκαμα νὰ πηδήξω, μὰ μιά ματιά της ἄρκεσε νὰ μὲ ξανακαρφώσῃ στὴν κολώνα. Τὰ χεῖλιά μου μονάχα κούνησαν καὶ τὸ μουρμουρίσμα μου ἀκούστηκε ἀγνώριστο στ' αὐτιά μου.

«Τὴν ὁμορφιά σου, ὦ θεὰ Λαξμή, λατρεύω. Μὲ φλογίζει ἄσβεστη γὰρ σένα δίψα καὶ φωτιά».

Ἀστράψε στὰ μαῦρα μέσα μάτια της· μισάνοιξαν τὰ ματωμένα χεῖλιά της καὶ ἐνὰ λουλουδί ἔπεσε στὰ πόδια μου. Ἐσκύψα νὰ τ' ἀρπάξω. Ἀγριεὶ φωνὲς τρίγυρω μου βροντήσανε.

Ἐίχε ἀνοίξῃ ἡ πόρτα τοῦ ἱεροῦ καὶ ὤρμησαν ὅλοι γυναῖκες καὶ ἄντρες, τὸ εἶδωλο νὰ ραίνουνε μ' ἀνθόνερο καὶ ἀνθούς. Ὁρμησα καὶ γὼ ἀπ' τὴ χορεύτρια πίσω, μ' ἀντίκρουσα τὰ σμαραγδένια μάτια τοῦ Βισνοῦ, μοῦ πάγωσε ἡ ραχοκοκαλιά καὶ ἔμεινα πετρωμένος.

Σὲ λίγο ἄρχισε ὁ ἀρχιερεὺς νὰ μοιράζει στὸ λαὸ τὸν ἄγισμὸ καὶ τ' ἄλλα τῆς θυσίας τὰ χαρίσματα καὶ γὼ, τὴ μοναξιά ζητώντας, τράβηξα κατὰ τὸν ποταμὸ, ἐκεῖ μονάχος νὰ ξακολουθήσω μ' ὄνειρα τὴν πραγματικότητα.

Κατὶ τὸ χέρι μου ἔσφιγγε. Θυμήθηκα τὸ λούλουδο καὶ ἡ θύμησή του γέννησε τὴ ζωδότρα τὴν ἐλπίδα.

(Στ' ἄλλο φύλλο τελιώνει)

ΚΡΙΣΝΑ

ΤΡΕΛΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ.

Τοῦ πολυαγαπημένου μου Δοεγγριν.

A Σ E...

Μόνο ἐγὼ ἄσε νὰ κοιτάζω
Τέτοια μάγια γαλανὰ·
Χρυσὸς Ἡλῖος τοὺς νὰ μοιάζω,
Ποὺ δὲν ἔχει θειλινά.

Διμανάκι ἄσε νὰ γίνω
Σὲ ἀκρογιάλι ἀλαργινό·
Στὴν ἀγκάλῃ νὰ σὲ κλείνω
Μὲ φίλ παντοεινόν.

Στῆς καρδούλας σου τὰ φύλλα
Νὰ σταθῶ ἄσε, σὰν πουλί
Τοῦ πουλιοῦ τοῦ ἄν δὲν ἐμίλας
Ποὺ δὲν μπόρας νὰ λαλεῖ.

ΤΟΥ ΝΗΣΙΟΥ ΜΟΥ ΤΑ ΧΙΟΝΑΚΙΑ

Τὰ χιονάκια τοῦ Νηιοῦ μου
Γίνω οἱ γιόροι φτερωτοί,
Σὰν λετούμενα καϊνάκια
Ποὺ χιονόφτεροι εἶναι ἀητοί.

Ἀνθισμένες τὰ χιονάκια
Τοῦ Νηιοῦ μου ἀμυγδαλιές,
Κ' εἶναι ἀφροὶ ἀπ' τὰ κυματάκια
Στῆς σγουρὲς του ἀκρογιάλιές.

Τὰ χιονάκια τοῦ νηιοῦ μου
Στίβια κάτασπρα ὡς ἀδελές.
Μὲ χιονάτες κοπελοῦδες,
Ποὺ κρινόπλαστες τίς λές.

Τοῦ νηιοῦ μου τὰ χιονάκια
Λούλουδά εἶναι καὶ ζωή,
Ποὺ μ' ὀλόλευκα παννάκια
Τοῦ βοριά φέρνει ἡ πνοή.

Η ΛΙΩΝΙΑ ΑΓΑΠΗ

Σὰ χιονόφτερου μαρομάρου,
Τὴ λευκόφωτη ματιά
Δὲν τῆς σβύννει οὔτε τοῦ χάρου
Πικροαλεύθητη ἡ οὐτιά.

«— Ποιὰ εἶσαι, μήτε ποὺ πεθαίνεις,
Μῆτε ἀλλάζεις τὴ θωριά,
Καὶ τὰ κάλλη σου πληθαίνει
Στὰ χιονάκια τοῦ Βοριά ;»

Μὰ ἐνῶ φεύγοντας ἐθώρει
Τῆς Ζωῆς ὁ Ἀχὸς τοῦ λέει :
«— Χάρε, ἡ Ἀγάπη μου εἶναι ἡ Κόρη,
Ποὺ μαζὶ μου θάφροπλέει...»

Σπέσιος: ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΤΟΥ ΙΔΑ : «Μαρτύρων καὶ Ἡρώων αἷμα...»
Δρ. 2.
ΤΗΣ κ. ΒΙΡΗΝΗΣ ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ : «Ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦ σαλευτοῦ καὶ οἱ δυὸ θάνατοι» Δρ. 3.
Πουλιούνται στὰ γραφεῖα τοῦ «Νουμά».

Ὁ ΝΟΥΜΑΣ,

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10. — Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ
Φρ. 79. 10

20 λεπτὰ τὸ φύλλο λεπτὰ 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ : Στὰ κινέσκια τῆς Πλατείας Συντάγματος, Ὁμόνοιας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ Τροχόδρομου, (Ὁφθαλμιατρεῖο), Βουλῆς, Σταθμοῦ ὑπόγειου Σιδηρόδρομου (Ὁμόνοια), στὸ καπνοπωλεῖο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα), Ἐξόρχεια, στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἐστίας» Γ. Κολάρου καὶ Σακέτον (ὁδὸς Σταδίου, ἀντικρὺ στὴ Βουλὴ). Στὸ Βέο, βιβλιοπωλεῖο Χριστόπουλου.

Ἡ συντρομὴ πλερώνεται μπροστὰ καὶ εἶναι ἐνδὸς χρόνου πάντα

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Βουδουρολογίῳ—Δικαιοσύνη μὴ φορὰ !—

Τὸ γλωσσικὸ ζήτημα στὴν Πόλῃ—Ὁ παπα-Βοκάκιος—Τὰ «δουῆς» καὶ τὰ «ἐπεσπάσατο». — Ὁ γυναικοφάγος.

ΑΝΑΚΑΤΩΜΑ καλεῖται μορφεῖ νὰ δοῦνται αὐτὴ ποίησε ὁ κ. Λεόντιος μὲ τὸ φυλλάδιόν του «Ἐγκληση Λεοντίου Κ. Λεοντίου κατὰ Βασίλειον Ν. Βουδούρη ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς κοινῆς συνειδήσεως» — ἀνακώτωμα κοπρῶς πολιτικῆς καὶ δικαστικῆς, ἡ θέλει, καὶ δημοσιογραφικῆς, ἀκόμα καὶ κοινοτικῆς.

Νὰ τί βγαίνει ἀπ' αὐτὸ τὸ περίφημο ἀνακώτωμα ὁ κ. Βουδούρης, δταν ἔρχεται Ὑπουργὸς καταχωρίζει τὰ μεταλλεῖα. Ὁ κ. Βουδούρης διεκδικεῖ τὴν Ἀθηναϊκὴ δημοσιογραφία, καὶ μάλιστα τὴν πατριωτική. Ὁ κ. Βουδούρης δίνει τὸ λόγο τῆς τιμῆς του καὶ ἐνῶν ἄθροιστο, ὅσο νὰ τελειώσῃ τίς δουλιτσες, του, καὶ ὅποτε τὸν πατάει ἀδιάντροπα τὸ λόγο του, βγαίνοντας στὸ τέλος καὶ ἰδικημένος.

Τὸ φυλλάδιον τοῦ Λεοντίου κυκλοφόρησε σὲ μεγάλο κύκλον—καὶ περσοῦσε σὲ κύκλον βουλευτικὸ καὶ δημοσιογραφικόν. Κι ὅμως οὔτε σὲ τὴν ἐκτετατὴν Βουλὴν δὲν ἔγινε ἡ κουβέντα ποῦποτε νὰ γίνῃ. Οὔτε ὡς τὴν ὥρα καταγγέλληκε ὁ Λεόντιος γὰρ συνοφάντης καὶ ἔθροιστος. Ἀπόδειξη τρανὴ πὺς ὅλα ὅσα γράφει εἶναι ἀληθινὰ ἴσαμε τὴν τελευταία ἀφύδα. Κι δταν τέτοιες χορτρεὲς καταγγελίες βγαίνουν ἀληθινές, εἶναι νὰ τραβᾷ κανεὶς τὰ μαλλιά του καὶ νὰ φτάνει μ' ἡρόδια πάτου σὲ τέτια πολιτικὴ καὶ κοινωνικὴ ἐξαχρείωση.

*

Τὸ ΦΥΛΛΑΔΙΟ συντροφιεύεται καὶ ἀπὸ ἐνὰ αὐτόγραφον γράμμα τοῦ Βουδούρη σταλμένο στὸ Λεόντιον στίς 12 τοῦ Ἰαννουαρίου 1903, δταν ὁ Λεόντιος βρισκότανε ὑπόδικος στίς φυλακὲς γιὰ τὸ φόνο τοῦ Ἀττυνέμου Τυλιγᾶδη.

Καμαρῶστε τί τοῦ γράφει ὁ Βουδούρης :

«Φίλετε Λεόντιε,

Παρακαλῶ νὰ μὴν παρεξηγηθῶ ἂν δὲν ἔρχομαι νὰ σὲ ἰδῶ ὅπου γὺν εἶσαι. Νομίζω ὅτι καὶ χάριν τῆς ὑποθέσεώς σου ἔτιρ ἡ θὰ καταβληθῇ πῶς ἀνθρωπίνως δυνατὴ ἐνέργεια, καλλίτερον νὰ μὴ φαίνωμαι εἰς τοῦ Συγγροῦ.

«Ἐγκλείτω ληφθέντες 250 ἄρ. διότι γνωρίζω τὰς οἰκονομικὰς σου δυσχερεῖς ἐτόλμησα νὰ σοῦ τὰς στείλω ἵνα μὴ στενοχωρῆσαι.

Ὁ φίλος σου
Β. ΒΟΥΔΟΥΡΗΣ».

Ὁ κ. Βουδούρης στίς 903, θάρροῦμε, δὲν εἶτανε Ὑπουργός. Εἶταν ὅμως πρὶν καὶ ὕστερα καὶ θὰ γίνῃ καὶ πάλι Ὑπουργός, πιθανόν καὶ τῆς Δικαιοσύνης, γιὰ νὰ γράφει παρόμοια γράμματα καὶ νὰ καταβάλλει ἐπὶ τὴν ἀνθρωπίνως δυνατὴν ἐνέργειαν γὰρ νὰ βγάξῃ ἀπὸ τὴ φυλακὴ τοὺς φονιάδες.

Ὁ Λεόντιος ἀθώωθηκε πανηγυρικὰ γιὰ τὸ φόνο τοῦ Τυλιγᾶδη, γιὰτὶ ἀποδείχτηκε στὸ δικαστήριον πὺς ὁ λεβεντόφυχος καὶ τίμιος καὶ εὐγενικώτατος Λεόντιος ἀναγκάστηκε νὰ